WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

TIŞTÊ KU KESÎ NEDÎT

The Art of Attraction · 03

Pir caran jin in ku, dema rastî cotekî tên — ji her temenî — dibêjin ku ew ne li hev in, û şîroveya din her tim heman e: te ew herdu dîtin ku niha derbas bûn? Ew çiqas kirêt e — ka wê çawa ew xortê bedew bi dest xist?

Guman û meraq wan dixwin, ji ber ku çawanî tu carî ne diyar e û çendanî tu carî nayê ragihandin — mîna wesayîteke zirxî ya pereyan ku erebeyên polîsan li dora wê ne: kes tu carî nizane ew çi hildigire.

Hinekî mîna nivîsandina min. Hahahahahah.

Rêya min a naskirina mirovan tam li ser vê ramanê hatibû avakirin. Ew qas ku êvarekê, li qata diwanzdehan a avahiyekê li bajêr, li ser terasê ku şahiyeke dansê lê dihat lidarxistin, keçeke dirêj, qelew û xwêdayî hat ba min û ji min xwest ku em dansek hêdî bikin.

Xortên li dora min temaşe dikirin — ne ji ber ku ez ji wan çêtir bûm, lê da ku bibînin ez ê çawa bertek nîşan bidim, ji ber ku hema hema hemûyan berê ew red kiribû. Min ev nizanibû.

Dema ku di nav dansê de axaftin dest pê kir, bêhna devê wê ne ya herî baş bû, lê min xwe wisa nîşan da ku ferq nakim. Me tevahiya êvarê bi hev re dans kir, û min guhdarî kir. Paşê wê ji min xwest ku ez wê heta malê bi rê bikim; ew ji motorsîkletê ditirsiya, loma ez du kîlometre peya meşiyam da ku dilê wê xweş bikim.

Wê ramûsanek da ser rûyê min û got ku em ê roja din hev bibînin, lê berî ku ji min veqete wê got ku wê qedrê wê yekê digirt ku min yek hewldana nêzîkbûnê jî nekiribû.

Ez du kîlometre dîsa meşiyam heta motorsîkletê, êvar — û keçên din ên li ser wê terasê — hê jî di serê min de diçûn û dihatin, û bi awayekî ez gihîştim.

Hevalên min li benda min bûn; wan dixwest bizanin ka çawa derbas bû. Ji ber ku min tu carî hez nedikir behsa xwe bikim, min tenê got: keçeke baş e.

Lê tu dizanî ew kî ye? Na.

Ew keça rêveberê kargeha endezyariyê ya herî mezin a başûrê Îtalyayê ye. Pere jê diherikin.

Û?

Ew şaş man. Ez li motorsîkletê siwar bûm û çûm malê.

Pênc roj şûnde min ew bi rasthatinî li qehwexaneyeke bajêr dît, lê ew cuda bû, guherîbû.

Wê ji min pirsî çima min li wê negeriyabû — axir, min dizanî ew li ku dijî, û heta niha bê guman min fêr bûbû ka ew û bavê wê kî ne.

Ez keniyam û min got: lê tu dizanî ez kî me, bi Xwedê?

Ew sekinî, çavên wê fireh, şaşmayî, û bi dengekî wek têlekê bersiv da: tu kî yî?

Ez tenê ew xortê şahiyê me ku bi te re dans kir û paşê tu heta malê bi rê kirî.

Îro, piştî çil û pênc salan, em hê jî heval in. Ew zewicî û jixwe dapîr e; em telefonî hev dikin û silavan didin hev, û piştî ewqas demê wê vegotina min xwend û kifş kir ka ez kî me.

Kesek ku tu hêvî nakî ku hebe, lê ku her jina cîhanê dide dansê.

Ferdinando